

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia (Włochy) w dniu 2 marca 2023 r. – UD, QO, VU, LO, CA/Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell'Interno

(Sprawa C-126/23, Burdene ⁽¹⁾)

(2023/C 189/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Venezia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UD, QO, VU, LO, CA

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell'Interno

Pytanie prejudycjalne

Sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wyjaśnienie [w okolicznościach, o których mowa w ppkt a), dotyczącym powództwa o odszkodowanie wniesionego przez obywateli włoskich mających stałe miejsce zamieszkania we Włoszech przeciwko państwu jako ustawodawcy z powodu niewykonania, nieprawidłowego lub niepełnego wykonania zobowiązań wynikających z dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw ⁽²⁾, w szczególności przewidzianego w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy zobowiązania do wprowadzenia przez państwa członkowskie do dnia 1 lipca 2005 r. (jak stanowi art. 18 ust. 1 tej dyrektywy) ogólnego systemu kompensaty, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar wszystkich umyślnych przestępstw z użyciem przemocy w przypadkach, gdy ofiary te nie są w stanie uzyskać od osób bezpośrednio odpowiedzialnych pełnego odszkodowania za poniesione szkody] oraz w związku z sytuacją nieterminowej (lub niepełnej) transpozycji do krajowego porządku prawnego dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r.:

a) w świetle art. 11 ust. 2 bis ustawy nr 122/2016, który uzależnia wypłatę kompensaty na rzecz rodziców i siostry ofiary zabójstwa od braku małżonka i dzieci tej ofiary, nawet w przypadku prawomocnego wyroku, w którym zasądzono im odszkodowanie od sprawcy przestępstwa:

— czy wypłata kompensaty ustanowionej na rzecz rodziców i siostry ofiary umyślnych przestępstw z użyciem przemocy w przypadku zabójstwa na mocy art. 11 ust. 2 bis legge 7 luglio 2016, n. 122 (Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione Europea – Legge Europea 2015–2016) (ustawy nr 122 z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie przepisów dotyczących wykonania zobowiązań wynikających z przynależności Włoch do Unii Europejskiej – ustawa europejska 2015–2016) wraz z późniejszymi zmianami [wprowadzonymi na mocy art. 6 legge 20 novembre 2017, n. 167 (ustawy nr 167 z dnia 20 listopada 2017 r.) i art. 1 ust. 593–596 legge 30 dicembre 2018, n. 145 (ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r.)], która to wypłata kompensaty jest uzależniona od braku dzieci i małżonka ofiary przestępstwa (w przypadku rodziców) oraz braku rodziców (w przypadku rodzeństwa), jest zgodna z wymogami wynikającymi z art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80, a także z art. 20 (równość), art. 21 (niedyskryminacja), art. 33 ust. 1 (ochrona rodziny), art. 47 (prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z art. 1 protokołu 12 do EKPC (niedyskryminacja)?;

b) w odniesieniu do granicy wypłaty kompensaty:

— czy warunek przyznania kompensaty przewidziany w art. 11 ust. 3 legge n. 7 luglio 2016, n. 122/2016 (Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione Europea – Legge Europea 2015–2016) (ustawy nr 122/2016 w sprawie przepisów dotyczących wykonania zobowiązań wynikających z przynależności Włoch do Unii Europejskiej – ustawa europejska 2015–2016) wraz z późniejszymi zmianami [wprowadzonymi na mocy art. 6 legge 20 novembre 2017, n. 167 (ustawy nr 167 z dnia 20 listopada 2017 r.) i art. 1 ust. 593–596 legge 30 dicembre 2018, n. 145 (ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r.)], zawierający sformułowanie „w każdym przypadku w granicach dostępnych środków funduszu, o którym mowa w art. 14” – przy czym żaden przepis nie nakłada na państwo włoskie obowiązku zatrzymania jako rezerwy kwot przeznaczonych konkretnie na wypłatę kompensat, również określonych na podstawie statystycznej i w każdym razie mogących konkretnie stanowić kompensatę dla osób uprawnionych w rozsądnym terminie – może być uznany za „sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar” zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2004, L 261, s. 15.